

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 15 mei 2008 in
zaak nr. 07/1613 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2006 heeft de minister van Justitie een aanvraag van | (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 mei 2008, verzonden op 20 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt en mr. C.J. Borman, leden, in
tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

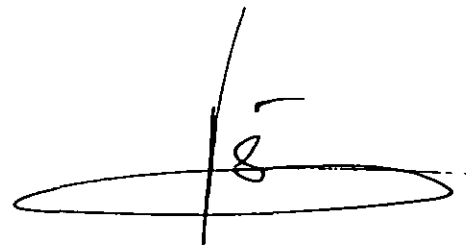
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 november 2008

361.

Verzonden: 24 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 07 1613

Inzake : , eiser, woonplaats kiezenge ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. S. Sewnath, advocaat te Utrecht.

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. H. van Velzen, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Turkse nationaliteit te bezitten. Hij verblijft sedert 7 december 2001 als vreemdeling in Nederland. Op 10 december 2001 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Bij besluit van 17 januari 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen. Het daartegen door eiser ingestelde beroep is bij uitspraak van 7 april 2005 gegrond verklaard. Op 21 november 2006 heeft verweerder eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 22 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Bij schrijven van 8 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 april 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag - voor zover van belang en samengevat - het navolgende aangevoerd. Eiser was in Turkije actief voor een organisatie genaamd . Toen hij vanuit die organisatie de opdracht

kreeg om iemand te doden die hij goed kende, wilde hij daarvoor niet langer actief zijn en is hij gevluht.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder k, van dat artikel, de aanvraag afgewezen. Verweerder heeft het bestreden besluit mede gebaseerd op artikel 1(f), aanhef en onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag. Eiser wordt in verband gebracht met zware mishandeling en foltering.

4. In beroep heeft eiser betoogd dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de zorgvuldigheid en een draagkrachtige motivering ontbeert. Hij heeft daartoe aangevoerd dat in het besluit is vermeld dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een zienswijze in te dienen, terwijl hij bij brief van 20 december 2006 een zienswijze heeft ingediend. Hetgeen hij in de zienswijze heeft gesteld is *blijkens de inhoud van het besluit ook niet bij de besluitvorming betrokken, aldus eiser*. Voorts heeft eiser aangevoerd dat sprake is van reformatio in peius omdat het bestreder besluit negatiever is dan de afwijzende beschikking van 17 januari 2002. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die vordragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 1(F) van het Verdrag - voor zover thans van belang - zijn de bepalingen van dat Verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Ingevolge artikel 3.107 Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 wordt, indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Wet in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Wet.

In het ter zake geldende beleid, ten tijde hier van belang neergelegd in hoofdstuk C1/5.13.3.3. Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000, is bepaald dat het aan verweerder is om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1(F) van het Verdrag valt.

Teneinde te bepalen of de betrokken vreemdeling individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag, wordt de 'personal and knowing participation test' toegepast. Beoordeeld wordt daarbij of ten aanzien van de betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ('knowing participation') en of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is, kan aan de betrokkene artikel 1(F) van het Verdrag worden tegengeworpen. De 'personal and knowing participation test' is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33), aldus de Vc 2000.

6. Bij brief van 20 december 2006 heeft eiser een zienswijze ingediend. Op pagina 1 van het bestreden besluit heeft verweerder derhalve ten onrechte vermeld dat eiser geen gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid zijn zienswijze schriftelijk naar voren te brengen. Nu verweerder op pagina 2 van het besluit de zienswijze heeft genoemd, is naar het oordeel van de rechtbank sprake van een kennelijke verschrijving. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij hierdoor in zijn belangen is geschaad. Gelet op de aan het besluit ten grondslag gelegde motivering ziet de rechtbank voorts geen grond voor het oordeel dat verweerder de inhoud van de zienswijze niet bij zijn beoordeling heeft betrokken.

Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat er onvoldoende ernstige gronden zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf in de zin van artikel 1(F) van het Verdrag heeft begaan.

Eiser heeft aangegeven dat hij actief is geweest voor een groepering genaamd . Volgens eiser is hij bij deze groepering betrokken geraakt, nadat hij in 2001 was opgepakt door de Turkse politie vanwege zijn betrokkenheid bij de van een vereniging voor families van gedetineerden. Eiser heeft aangevoerd dat hij is misstandeld en voor de keuze is gesteld om of gedood te worden of voor te gaan werken.

Verweerder heeft de verklaringen van eiser dat hij voor actief is geweest aannemelijk en geloofwaardig geacht. Volgens verweerder is een onderdeel van de de speciale eenheden van de politie en gendarmerie. Het geheel van deze eenheden wordt aangeduid als het en is rechtstreeks verbonden aan de Generale Staf van Strijdkrachten.

Niet in geschil is dat eiser voor twee aanslagen heeft gepleegd, waarbij verschillende personen gewond zijn geraakt. Een van hen is blijvend verlamd geraakt. Anders dan eiser heeft betoogd, is er geen grond voor het oordeel dat deze misdrijven zijn verjaard.

Verder heeft eiser in het nader gehoor verklaard dat hij met een aantal anderen van de organisatie bijeen kwam in een villa in in de buurt van . Eiser heeft verklaard dat in die villa mensen op gruwelijke wijze werden gemarteld en dat hij daar aan had meegedaan. In het aanvullend gehoor heeft eiser aangevoerd dat hij bedoeld heeft dat hij wist dat er werd gemarteld, maar dat hij daar zelf niet aan mee heeft gedaan.

Indien de door eiser in het nader gehoor gedane verklaring ten aanzien van de martelingen niet juist was geweest, had het voor de hand gelegen dat hij dat in de correcties en aanvullingen had opgemerkt. Eiser heeft evenwel geen correcties en aanvulling en ingediend. Bovendien is in de vraagstelling duidelijk onderscheid gemaakt tussen het toeschouwer zijn bij martelingen en het daadwerkelijk deelnemen daaraan, zodat daar bij eiser geen misverstand over kon bestaan.

Gezien het vorenstaande heeft verweerder op goede gronden geconcludeerd dat er bij eiser sprake is van "knowing and personal participation".

Het betoog van eiser dat hij in het beroepsschrift van 18 januari 2002 expliciet heeft aangevoerd dat hij niet heeft gemarteld, dat deze beroepsgrond niet is verworpen door de rechtbank in haar uitspraak van 7 april 2005 en dat de minister daartegen niet in hoger beroep is gegaan, berust op een onjuiste lezing van de uitspraak. De rechtbank heeft in die uitspraak overwogen dat eiser geen processueel belang heeft bij toetsing van het besluit van 17 januari 2002 voor zover daarbij op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is geweigerd, omdat verweerder gelet op die uitspraak, niettegenstaande de eventuele toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, wellicht tot de conclusie zou komen dat aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 moet worden verleend.

- Volgens eiser heeft verweerder voorts onvoldoende gemotiveerd waarom hij meent dat eiser zich eerder had kunnen onttrekken aan de greep die de organisatie op hem had. Het is evenwel aan eiser om aannemelijk te maken dat en waarom hij zich niet eerder heeft kunnen distantiëren van de organisatie in opdracht waarvan hij de misdrijven heeft begaan. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft overwogen dat eiser daarin niet is geslaagd en daarbij van belang heeft geacht dat eiser een grote mate van bewegingsvrijheid genoot.

De rechtbank ziet voorts geen grond voor het oordeel dat artikel 1(F) van het Verdrag niet aan eiser kan worden tegengeworpen omdat de Europese Unie onderhandelingen heeft gevoerd met Turkije over de voorwaarden voor toetreding tot de EU.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeftgesteld dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat eiser betrokken is geweest bij misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag. Verweerder heeft derhalve onder verwijzing naar genoemde bepaling op goede gronden kunnen besluiten dat het Verdrag niet op eiser van toepassing is en dat eiser diensengevolge niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

7. Nu vaststaat dat artikel 1(F) aan het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 in de weg staat, is artikel 3.107 Vb 2000 van toepassing en komt eiser evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning op één van de andere gronden van artikel 29 Vw 2000.

De toepassing van artikel 3.107 Vb 2000 mag echter niet in de weg staan aan het verrichten van het onderzoek dat ingevolge het stelsel van de wet is vereist, zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer in haar uitspraak van 2 juni 2004 (JV 2004, 279), in verband met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft overwogen.

In deze uitspraak heeft de ABRS herhaald dat de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit is, maar een van rechtswege intredend rechtsgevolg van de afwijzing van de aanvraag, dat betrokken moet worden bij het nemen van de beslissing op de aanvraag. Uit de beslissing op de aanvraag moet blijken dat verweerder heeft onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich (duurzaam) verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst. Overeenkomstig artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, Vw 2000 dient verweerder de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken.

- ° Zoals de ABRS in haar uitspraak van 18 juli 2007 (JV 2007, 392) heeft overwogen is sprake van een duurzaam verzet tegen uitzetting naar het land van herkomst indien de vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 EVRM niet kan worden uitgezet en dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Indien dit het geval is en de vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is en de vreemdeling zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, is er voor verweerder aanleiding om te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

Met betrekking tot het beroep van eiser op artikel 3 EVRM wordt het volgende overwogen:

In haar uitspraak van 7 april 2005 heeft de rechtbank - voor zover thans van belang - overwogen dat het besluit van 17 januari 2002 er geen blijk van geeft dat door verweerder is onderzocht of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst en dat verweerder overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, Vw 2000 de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel dient te betrekken. Dat in het besluit is vermeld dat uitzetting van eiser naar Turkije achterwege zal blijven, achtte de rechtbank daartoe onvoldoende. De rechtbank heeft het beroep reeds daarom gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat dit kan betekenen dat verweerder, niettegenstaande de eventuele toepasselijkheid van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tot de conclusie komt dat aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 moet worden verleend en dat eiser daarom geen procesueel belang heeft bij toetsing van het besluit van 17 januari 2002 voor zover daarbij op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is geweigerd.

Naar aankondiging van deze uitspraak heeft verweerder eiser op 27 juli 2005 aanvullend gehoord. In het thans bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat uit het rekas van eiser - bezien tegen de achtergrond van de huidige politieke en maatschappelijke situatie in Turkije - niet de conclusie kan worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag, verboden handeling.

Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat sprake is van de door eiser gestelde *reformatio in peius*.

Toepassing gevend aan artikel 83 Vw 2000 overweegt de rechtbank met betrekking tot de door eiser ter zitting aangehaalde rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en US State Department van begin 2008, ten aanzien waarvan verweerder ter zitting afstand heeft gedaan van het geven van een schriftelijke reactie op grond van artikel 83, derde lid, Vw 2000, dat deze rapporten in te algemene bewoordingen zijn gesteld om daaruit voor eiser persoonlijk een reëel risico op een onmenselijke behandeling af te leiden.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting is in het bestreden besluit terecht geconcludeerd dat eiser bij terugkeer naar Turkije geen risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien te onderzoeken of sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is, zoals bedoeld in voornoemde uitspraak van de ABR5.

8. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de aanvraag terecht afgewezen.

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

10. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

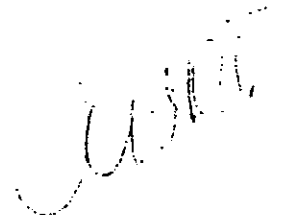
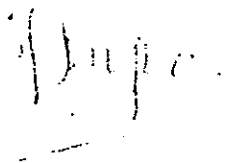
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. B. Bastein en uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2008,
in tegenwoordigheid van R.A.A. Strietman, griffier.

afschrift verzonden op: 20 MEI 2008.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de *gevoerd* uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingen/zaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Louwerse van der Velde

ADVOCATEN B.V.

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr S.F.J. Smeets
Mr. R.J.J. Fiantua
Mr D.C. Vlieland
Mr W. Hendrickx
Mr E. Osinga
Mr R.P. van der Graaf
Mr. I. Ozkara
Mr. M. Mos

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:

Mr. J. Riel LL.M.

Mr. J.A. Schaad

PER TELEFAX 070 - 36 5 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage (FALK)

Onze ref. : 20707085 SEW/BE
Inzake : /Asiel

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 JUN 2008	
ZAAKNR.	4210
AAN:	V2
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Hoogedelgestreng Collega,

Namens de heer [redacted] van Turkse, wonende te [redacted] hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr S. Sewnath, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appelland in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage van 20 mei 2008 onder nummer AWB 07/1613. Ik ben door appelland daartoe bejaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VV 2000.

Appelland is van mening, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's-Gravenhage, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appelland kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage van 20 mei 2008 onder Awb nummer 07/1613, van welke uitspraak bijgaand een kopie wordt overgelegd.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grief.

GRIEF 1

Appelland klaagt bij uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State of hetgeen de Rechtbank 's-Gravenhage bij uitspraak van 15 mei 2008, verzonden op 20 mei 2008, heeft geoordeeld ten aanzien van het ingediende beroepschrift onder kenmerk Awb 07/1613.

Appelland kan zich niet verenigen met de uitspraak zoals verwoord op bladzijde 5 en 6 ten aanzien van het beroep op artikel 3 EVRM. De Rechtbank zou op bladzijde 6 van de

bestreden uitspraak in de laatste alinea hebben aangegeven dat gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, dat in het bestreden besluit terecht is geconcludeerd dat appelland bij terugkeer naar Turkije geen risico loopt met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Voorts heeft de Rechtbank aangegeven dat verweerder dan ook geen aanleiding heeft hoeven te zien te onderzoeken of sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarin het blijven onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

Appellant kan zich hiermede niet verenigen. In de visie van appellant staat in rechte vast zoals ook op bladzijde 3 laatste alinea van de uitspraak wordt vermeld dat verweerder heeft de verklaring van eiser dat hij voor actief is geweest aannemelijk en geloofwaardig geacht. Volgens verweerder is een onderdeel van de de speciale eenheden van de politie en gendarmerie. Het geheel van deze eenheden wordt aangeduid als het commando's speciale troepen en rechtstreeks verbonden aan de generaal staf van strijdkrachten.

Gelet op het feit dat het aielrelaas van appellant als aannemelijk en geloofwaardig wordt geacht, dient ook vast te staan dat zijn vlucht uit Turkije nu hij niet meer langer actief wenst te zijn voor de organisatie met zich meebrengt dat deze plaats organisatie zijn tentakels over Turkije heeft uitgespreid en dat bij al dan niet gedwongen terugkeer naar Turkije, appellant te vrezen heeft voor represailles zijdens deze organisatie. Appellant kan geen bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten waaronder de politie danwel de gendarmerie nu onderdeel vormen zelf speciale eenheden zijn van de plaatselijke autoriteiten. Het niet toekomen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, WV 2000 is dan ook disproportioneel nu ook de IND in haar besluit heeft laten weten en zoals ook verwoord in de uitspraak op bladzijde 5 laatste alinea dat uitzetting van appellant naar Turkije achterwegen zal blijven. Nu in de visie van appellant, verweerder heeft aangegeven hem niet uit te zetten naar Turkije althans uitzetting achterwege zal blijven, valt hieruit af te leiden dat kennelijk wordt ingezien dat appellante te vrezen heeft voor een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

Naar de mening van appellant zal er in de nabije toekomst ook geen vooruitzicht zijn op verandering in zijn situatie in die zin dat hij op enig moment weer terug kan keren naar Turkije.

Voorts geeft appellant te kennen dat hij gedurende zijn verblijf in Nederland in ieder geval over het afgelopen half jaar, inspanning heeft verricht om te vertrekken naar Canada alwaar een aantal familieleden van hem verblijven.

De Canadese autoriteiten hebben hem de toegang geweigerd.

Bewijsstukken ter zake zullen op korte termijn worden toegezonden.

Gelet op het vorenstaande is eiser van mening dat het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Zeer zeker nu het beroep van appellante op artikel 3 EVRM een reële is.

Louwerse vander Velde

ADVOCATEN

Appellant verzoekt uw afdeling rechtspraak van de Raad van State dan ook hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage onder Awb 07/1613 te vernietigen.

Appellant verzoekt uw afdeling bestuursrechtspraak Raad van State het hoger beroepschrift gegrond te verklaren.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
 * Biltstraat 110/112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
 * Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
 * St. Dordengelden 41.36.72.794 *